

Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У. 2706/16
26.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Весне Даниловић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., ул. ..., поднетој против туженог Министарства одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, ради поништаја решења УП-2 број: 6-2/2016 од 02.02.2016. године, у предмету стамбеном, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ** решење Министарства одбране Републике Србије, Сектор за људске ресурсе, УП-2 број: 6-2/2016 од 02.02.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље, цивилног лица на служби у ВП 1144 Београд, изјављена против решења начелника Управе за традицију, стандард и ветеране, Сектора за људске ресурсе Министарства одбране Републике Србије, УП-1 број: 11885-32/98 од 04.12.2015. године, којим је тужиљи престало право на стамбено обезбеђење по закључку Управе за традицију, стандард и ветеране УП-1 бр. 11885-29/98 од 19.06.2015. године и прихваћен њен захтев за давање 2,5- собног стана у закуп на неодређено време, са укупним бројем од 632 бодова.

Тужбом поднетом Управном суду дана 22.02.2016. године, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања и због неправилно изведеног закључка у погледу утврђеног чињенично стања. Тужиља указује на то да су чланом 3. став 1. важећег Правилника о решавању стамбених питања запослених у МО и ВС, прописани услови под којима се сматра да запослени у МО и ВС имају решено

стамбено питање, при чему је најважнији услов да се ради о стану стеченом по основу рада. Полазећи од наведене дефиниције лица која се сматрају лицима која имају решено стамбено питање, тужила сматра да је очигледно да не спада у круг лица која имају решено стамбено питање јер ни тужила ни чланови њеног домаћинства нису стекли било какав стан по основу рада, па самим тим она може једино бити сматрана као лице без стана. Тужила истиче да није спорно да је њеном супругу поклоњен стан, дакле, стечен ван рада, с тим да је тај уговор касније раскинут. Како се неспорно ради о стану који није стекла по основу радног односа, нити је тај стан по истом основу стекао њен супруг, тужила истиче да се не може сматрати лицем које је користило стан неодговарајуће структуре. Стога сматра да број бодова за стамбену угроженост тужиле као лица без стана, може да буде обрачунат једино у складу са одредбом члана 9. став 1. тачка 1. Правилника, којим је прописано да се за стамбену угроженост лицу без стана утврђује 180 бодова, као и по члану 10. став 1. тачка 1. Правилника, којим је прописано да лицу без стана за сваку годину без стана припада 5 бодова. Са изнетих разлога предложила је да суд тужбу уважи, поништи оспорено и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

Тужени орган, у одговору на тужбу, остао је у свему при разозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је спор решавао без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења тужени орган одбио је жалбу тужиле изјављену против решења првостепеног органа са разлога што је утврђено да се у стамбеном досијеу тужиле налази Уговор о поклону, закључен 31.01.1997. године, између поклонодавца Б.Б. (оца супруга тужиле) и поклонопримаца В.В. (супруга тужиле) и Г.Г. (сестре супруга тужиле), оверен у Петом општинском суду у Београду под Ов. бр. ... од 31.01.1997. године. Наведеним уговором о поклону, супруг тужиле је добио подрумске просторије са гаражом и поткровље у коме се налази двособан стан у ул. ... у Београду. Дана 08.04.2013. године закључен је споразум о делимичном раскиду Уговора о поклону, оверен у Првом основном суду у Београду Ов. бр. ... од 08.04.2013. године, по коме је раскинут Уговор о поклону од 31.01.1997. године у делу који се односи на доделу поклона супругу тужиле, док је остао на снази у делу који се односи на сестру супруга тужиле. Код напред наведеног, у конкретном случају, по оцени туженог органа, правилно је поступио првостепени орган када је утврдио бодове по основу члана 10. Правилника о решавању стамбених потреба запослених у МО и Војсци Србије, јер је супруг тужиле моментом закључења Уговора о поклону дана 31.01.1997. године постао власник 2,0- собног стана у ул. ... бр. ... у Београду, све до 08.04.2013. године, када је раскинут наведени уговор, с тим да није од значаја чињеница да ли је стан који је тужила са својом породицом користила, добијен из радног односа, већ да је њен супруг био власник двособног стана, који по структури

није био одговарајући за породично домаћинство тужиље, те се стога, у периоду важења наведеног уговора, тужилца не може бодовати као лице без стана, већ као лице у неодговарајућем стану. Са изнетих разлога, тужени орган је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, основано се наводима тужбе оспорава законитост решења туженог органа, будући да разлози дати у оспореном решењу и правни прописи на које се тужени орган позива, супротно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву. Наиме, суд је имао у виду да је одредбом члана 3. став 1. Правилника о решавању стамбених питања запослених у Министарству одбране и Војсци Србије („Службени војни лист”, број 14/14 и 31/15), прописано да се сматра да лице из члана 2. овог правилника има решено стамбено питање ако оно или члан његовог породичног домаћинства на територији бивших република СФРЈ, као и на делу територије Републике Србије (Аутономне покрајине Косово и Метохија): има у својини уселив стан или породичну стамбену зграду или је отуђило стан (породичну стамбену зграду), стечен по основу рада, а који је одговарајући за његово породично домаћинство у складу са одредбама овог правилника (тачка 1); или ако користи одговарајући стан по основу закупа на неодређено или одређено време, стечен по основу рада (тачка 2); ако је лице или члан његовог породичног домаћинства искористило максималан износ стамбеног кредита за решавање стамбеног питања за одговарајући стан у складу са одредбама овог Правилника (тачка 3). Такође, одредбом члана 10. Правилника о решавању стамбених питања запослених у Министарству одбране и Војсци Србије прописано је да се време чекања на решавање стамбеног питања утврђује од дана заснивања радног односа у Министарству одбране и Војсци Србије или од дана када је подносилац захтева стекао право на стан по структури већи од стана који користи као неодговарајући, и то: за сваку годину без стана – 5 бодова (тачка 1) и за сваку годину у по структури неодговарајућем стану по основу закупа или својине, као и у службеном стану – 2 бода (тачка 2). Како из цитиране одредбе члана 3. став 1. Правилника о решавању стамбених питања запослених у Министарству одбране и Војсци Србије следи да је као услов под којим се сматра да запослени у МО и ВС имају решено стамбено питање, прописано да се ради о стану стеченом по основу рада, а како је у проведеном управном поступку несумњиво утврђено да је супруг тужиље био власник стана стеченог по основу Уговора о поклону, а не по основу рада, то је, по оцени овог суда, нејасно по ком основу је тужилца сврстана у категорију лица која користе неодговарајући стан, а не као лице без стана. Ово стога што се у конкретном случају тужилца не може сматрати лицем из члана 3. Правилника које има решено стамбено питање, имајући у виду неспорну чињеницу да њен супруг није стекао стан по основу рада, већ уговором о поклону, ван рада, те се на њу не могу применити ни одредбе члана 10. Правилника које се односе на лице које има стан неодговарајуће структуре. Стога је, по оцени Управног суда, оспорено решење донето уз назначену повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, према којој образложење решења садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде применом одредаба члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09). У извршењу пресуде, тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедби суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 26.04.2017. године, 1 У. 2706/16

Записничар
Љубо Ергић,с.р.

Председник већа - судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП